

ТРАКТЕЖЪ

содмиченъ вестникъ за общественъ и стопанско-икономически новина.

УРЕЖДА РЕДАКЦИОНЕНЪ КОМИТЕТЪ.
Всичко се праща до печатниця „Свѣтина“—Маригозовъ—Ямболъ.

АБОНАМЕНТЪ: за година 70 лева,
за 6 месеца 35 лева, за 3 — 20 лева.
Отдѣленъ брой 1.50 лева.
ПЛАЩА СЕ: за известия въжълани, големи и имени дни по 50 л.,
за скръби—100 лева.
Официални обявления по 1.50 лева
на [ ] с. м. Складбиштѣ пристанъ
шавъ по 0.50 лева на дука.
Търговски — по споразумѣние.
За хроникери—5 лева на редъ.
Всичко въ прелата.
Работникъ не се връщатъ.

Д-ръ Б. М. КРИСИНЪ

ЗЪВЕНЪ ЛЪКАРЪ

се установи на практиката въ гр. Ямболъ
ул. «Царь Самуилъ» № 57.
Преглежда и съ осигурителни книжки.
2-3

ДИМИТРЪ ХАДЖИЕВЪ

Адвокатъ въ гр. Ямболъ

Прѣмъсти писалницето си въ бившата кантора
на **Нова Тракийска Компания** — втория етажъ
въ зданието на **АВРАМЪ КОЕНЪ** (ного-източния
агълъ на **БЕЗИСТЕНА**).
Телефонъ № 70 1-3

Българска Земледѣлка Банка—Ямболски клонъ.

ОБЯВЛЕНИЕ № 1511.

Българската Земледѣлска Банка — Ямболски клонъ обявява, че търси за наемане здания за помещението на клонъ въ гр. Ямболъ и на Агенцията въ с. Стралджа за време отъ 1 априлъ 1926 год. до 1 априлъ 1927 година.

Онѣя притежателят на здания въ гр. Ямболъ и с. Стралджа, които иматъ удобни за тая целъ здания и желаятъ да ги дадатъ подъ наемъ, да направятъ предложението си писмено направо до клонъ въ гр. Ямболъ, като изложатъ и условията си.

Заявления ще се приематъ най-късно до 20 мартъ тази година.

Подобни сведения желающитъ могатъ да получатъ въ канцеларията на клонъ всѣки работенъ день.

Ямболъ, 1 мартъ 1926 год.
Българска Земледѣлска Банка — Ямболъ.

ЯМБОЛСКИ ОКОЛИЙСКИ ЛЪКАРЪ.

ОБЯВЛЕНИЕ № 183.

За помъстване канцеларитѣтъ на Ямболския Околийски Лѣкаръ и Райония Инспекторъ по мариарията, се търси за наемане за срокъ отъ една година, въ гр. Ямболъ, къща състояща се отъ три или четири хигиенични стаи за живѣене и мѣсто за дърва.

Разноски по публикацията сж за смѣтка на наемодавца.

гр. Ямболъ, 10 мартъ 1926 год.
ОТЪ КАНЦЕЛАРИЯТА.

Производителна Кооперат. Фабрика „Оцветъ“—Ямболъ

Отдава подъ наемъ собствената си изба отъ 394 кв. метра и височина 2 60 м. суша, центрирана съ добро провѣтриване, удобна за складъ.
Преглеждане всѣки присъственъ день. Условия въ фабриката. **ОТЪ ФАБРИКАТА.**

ХРИСТО КЪТОВЪ
ЯМБОЛЪ, ул. „Григоровска“

Съобщавамъ на г. г. клиентитѣ си отъ града и събличамъ, че прѣмъстихъ магазинъ си на ул. «Търкополитанъ» за прѣмъстихъ магазинъ на Дим. Ат. Бановъ и г. говска» (бившата рѣсортитѣ чешитѣ) колоснодобитъ съ пълнѣши разни видове салади, пармиданъ стоки. Главниши разни видове произведения отъ денници, пастърми и други месни произведения отъ денници, пастрими и други месни произведения отъ денници. Доставянихъ прочутата тръшница отъ Пълнѣши. Фабриката на **БРАТЯ МАТЕВИ** въ Пловдивъ. Винити на разположение разни прѣсни и солени риби: Бонбони, шоколади и разни захарни произведения отъ всички прочути фабрики. 1-3

Продава се дюкянъ на ул. „Клементина“, бивше кафене „Централъ“ Споразумение Г. Юрд. Козанджиевъ.

К. К.

ПРОГРЕСЪТЪ НА СЕЛОТО.

Впросътъ за селото е на мода. Мнозина схващатъ ясно, че усилениятъ поривъ на селянитѣтъ къмъ благоденствие и просѣба би означавалъ действително издигане на нашето племе, тъй като въ горадното си болшинство, то е селячество. Талантливитѣ ни хора на науката, изкуствата и политиката сж единици на хиляда, една десета отъ българитѣ не носятъ потури, а останалото е невежествени селяни. И дори имената на първитѣ да гръмчатъ по свѣтъ, българскитѣ *народъ* ще си остава тъмна и мъртвата селска маса, отъ която прѣлитът ѝ хора се интересуватъ само въ пазаренъ день и преди изборитѣ.

Наистина, една малка класа любовно обрѣща около къмъ нашето село. Това е поетътъ и художникътъ. Въ българската поезия все повече почватъ да се чуватъ отгласитѣ на проститѣ и идиллични селски чувства, а новата ни живописъ не може да създаде едно табло безъ силуета на селската стрѣха и народната шевица.

Творцитѣ ни зоватъ къмъ мистичното величие на оросенитѣ съ потъ черни угари и къмъ неразвѣтената отъ «едаквездено» селска простота.

Това схващане влива може би внаше плодотворни сили въ нашето издрѣвни сѣди въ нашето изкуство. Но фактически, човѣшкитѣ, то погрѣшно. Трѣбва да иде човекътъ въ Софийския Етнографически музей, да надиктуе въ инсценцирания селски интериоръ съ една всекиденна битова картина — за да се ужаси отъ нищоже-

ната разлика, която съществува между живота на нашия селянинъ и този на «наклонитѣ жителѣ въ предисторично време. Да се словословно селото и да се вменяватъ въ живанѣтъ скрижалъ неговитѣ прелести—значи да се гледа на живота отъ столътъ на празното стихоупление.

Който е ходилъ на село, знае колко прѣселено е да се каже, че селянитѣтъ *живѣе*. Неговитѣ вскѣднѣвенъ обликъ не се отличава отъ тоя на четирискрижати му помощникъ. И за какво сж виновни ти нещастни милиони, мъртви души, неродени за висинитѣ на човѣшкия гений, макаръ, че се кляпътъ може би въ самородно добродушие? Нашиятъ потомци следъ въкъве ще трпнатъ отъ очукане предъ загадката, какъ е могло въ една и сѣща земя, туку — да почватъ да замислятъ предпазителни маски отъ шумътъ на модерния чудовищенъ градъ, — а тамъ на два километра наоколо Стана и Рада да спятъ върху непочинети съ години козеци, грѣбъ до грѣбъ съ домашния добитѣкъ.

Голѣмото, целокупно обществено или българско бедне не въ създаването на дирекция на изкуствата, а въ вливанъ джѣч човѣшка съзнателна въ блатото на селското двичество. Нашето село иска бърза и енергична просвета. Само сѣ американизираното на селото ни, може да процътитъ нашиятъ народъ, тъй като селскитъ рѣще сж върху които лежи нашето благоденствие. Никакъвъ технически или духовенъ подемъ е немис-

лимъ, докато не се отрази отъ една съзнателна селска маса — ако тя съставлява болшинството на едно народъ.

Но, прогресътъ на българското село не се нуждае отъ «екстремистични» или «аримитивистични» стихове. Нужно е бѣна интеллигенция, която по стѣгнитѣ плоче за селото — а преди всичко бѣна селска интеллигенция, която отъ прогимназията напушта селото завинаги — да се върне и съ апостолска любовъ жажнѣвъ въ роднитѣ си мѣста. А какво прави нашето учителство? — Въ повечето случаи — то се признава и приспособява до селското ниво.

Когато машинитѣ и пиланетѣ напуштатъ отъ селото и колониетѣ тръгватъ въ миниатуръ — тогава само може да се говори за културностъ на нашия народъ. И до тогава прогресътъ на градътъ ще бъде капка въ море.

Българина и живота.

Българина се е отличилъ въ веднакъ въ историтѣ на възбuditъ като самобитенъ творецъ на новитѣ форми на живота и като импульсаторъ на човѣшкото съзнание по пътя на съвѣтанията, къмъ постигане по-добро състояние на духовитѣ и физическитѣ условия — нищоже въ локцата на нашиятъ слоговъ — *богомилитѣ*, чийто *слова и животъ бѣше образецъ за европейскитѣ и мислата и дѣлота* — Европа изгради сега на *богомилството* въ своя подемъ и прогресътъ очерта пѣтъ на разнижания животъ, водѣщъ къмъ познание на истинската природа на живота и отношенията на човѣка спрямо тѣкъ.

Впроситѣ за човѣка, *Вселената и Бога* не веднакъ сж биде предметъ на внимание въ съзнанието на българинъ — *всѣхъ човѣшкитѣ бѣше гонени, дѣти и качаванъ на шафота зарди своето върху: — свобода, брат-*

Т. Брънчевъ.

ИЗЪ АПЛИТЪ.

— ПЛЮСНИ —

12

Липса само нашия балкански и пирински селанци, които приличатъ доста за алпийски и сбирчатъ доста за ботанически отъ видъ на музѣя — цѣлата алпийска флора е прѣдставена. Напушане музѣя съ пожеланието и въ България въ скоро време да види едно изваръ и сѣкорно музѣенъ въ турция у насъ.

Въ 11 часа се прѣлъ грамални красиви елениски дѣмъ. Рани джѣж, въпреки който се гмурна внонство. Поиснитѣтъ единъ изваряватъ река, всички успрежно гледаатъ голѣми циферблатъ на часовника. Подъ него сж група

въ естествена величина, човѣшки фигури. Единъ желязния човѣжъ озланила съ златни си чукъ 11, Исканска музѣя на старо оронъ замучава. Фигуритѣ се размирнавъ, Винари се скръзватъ. Второ меодон. Друга група занаятчици глѣзатъ танъ. Поиснитѣтъ отъ времето черепи пѣлъкъ изкурурния, Множествено си разозила. Това, една да не чуло на часовниканската техника, сѣбора на два кисти въ деполюшето мисловитѣто лѣвъ себе си, който следъ окаянѣванѣтъ фигури.

Разгледане прочуитѣ Стара и Нова Пяникотени, богати худож-

ствени галерии, по-богати и бѣга вандиста Художествена галерия. Въ Стара Пяникотена сж повече сѣ монументъ характеръ галерия. Неисплатъ работи отъ Рембрандъ — портретъ Рубенъ — митологични панаца, А. В. Дикъ — портретъ. Л. Д. Винчи, Мурило — Арменити Пинхоуеса съ само добре подредена съ табла отъ по нови монументи. Златна на Карлъ Роомъ — сж сонетъ голѣми мотиви прѣсно силно впечатление. Цѣспиритъ часъ който прекрачаве въ галеритѣ ни възвѣснѣтъ, макаръ и прѣсно силно впечатление отъ сутѣри шумъ на тълпата. И жалосте е че грѣбъ за се върнекъ накъ прѣсно, Миланскъ край монумента на заробѣнитѣ германски провинции съ дѣвнѣ «Козанджиевъ» и

